

לזוטוב. "מישהו ניסה לרצוח את אבנרי, והוא ברח רק עכשיו לרחוב רופין!"

המתנקש היה שלי

אורה לבנטון היה מזל. כמו כל דיירי רחוב רופין שהם מכוניות פרוטיות, רודפת בעיית התנייה גם אלה. כימפס שאין ברחוב מקומות-התנייה ללא תשלום, אחר הנדירים בהם נמצא במספר-התנייה, בדיוק מזל מדרגות הבניין רב-הקומות. היא החנתה בשימחה רבה את המכונית, נעלה אותה ועלתה במדרגות הצובלות אל רחבת דלת-הכניסה האוטומטית.

היא מיהרה הביתה כדי להכין את ארצי-התה-הצהריים לבני משפחתה. לדיירי הבית יש מפתח לדלת-הכניסה האוטומטית לבניין. אחרים חייבים לצלצל בפעמון, ולדבר בטלפון הפנימי עם הדיירים שאצלם הם באים לבקר, כדי שאלה יפתחו את הדלת באמצעות הזמזום המתקן בכל דירה.

אולם דיירים החורים הביתא שמחים תמיד כאשר הם רואים, בהגיעם לדלת-הכניסה, שיש מישהו בחדר-המדרגות, בפנים, היכול לפתוח להם את הדלת מבפנים, באמצעות הידית הפשוטה, מבלי להטריחם בחיפוש אחר המפתח שלהם. גם אורה לבנטון שמחה, שוב היה לה מזל כפול. אחרי שמצאה מקום-התנייה אי-דיאלי, ראתה גם מבעד לקיר הזכוכית שיש אדם בחדר-המדרגות, הוא היה לבוש סוודר אדום-כהה, אורה רמזה לו שיפתח עבורה את הדלת.

ואז קרה דבר בלתי-צפוי. האיש לא זז ממקומו, הוא לא פתח. זה היה דבר מוזר ביותר, שאינו קורה מעולם. אורה לבנטון, אישה פעלתנית, צברית ממוחלת בעלת תפיסה מהירה ביותר, מורה הרגילה להשליט את רצונה בשעת הצורך, תפסה מייד שמהו אינו כשורה. היא שלפה את המפתח שלה, ופתחה בי עצמה את הדלת.

מבסנים היא שמעה צעקות. "מה קרה?" שאלה את האיש בעל הסוודר האדום. "לא קרה שום דבר!" ענה האיש בשקט, חלף על פניה ופסע בצעדים מדודים לעבר המדרגות היורדות לרחוב רופין.

ברגע שהאיש חלף על פניה, הבחינה אורה כי הוא מסתיר דבר-מה מתחת לסוודר, וכי ידו מכוסה דם.

אורה פעלה במהירות-שיא. מן הצד קות שבחדר-המדרגות הבינה שאורי אבנרי הותקף. לא היה לה ספק כי המתנקש היה הצעיר שבו נתקלה. היא היתה משוכנעת שהוא יפסע באיטיות עד מחוץ לטווח-הראייה שלה, ואז יפתח במנוסה. באותו רגע ירד במדרגות נחום זולר טוב והגיע אליה. "בוא מהר!" קראה לו, "מישהו ניסה לרצוח את אורי אבנרי..."

תוכנית-הפעולה המהירה של אורה ונחום היתה מופת של אלתור צברי מזהיר, ואין זה פלא: זולוטוב היה לוחם קרבי במלחמת תש"ח (שבה שירתה אשתו, מירה, כחיילת בפלוגת שועלי שמ-אשתו, מירה, כחיילת בפלוגת שועלי שמ- (המשך בעמוד 20)

לשחרר אנשים הכלואים במעלית, וכי באין מברג לקח איתו סכין. האדריכל המשיך לרדת במדרגות בעיקר ברת הגבר הזה, שגיראה לו שקט ורגוע. בדרך ראה כמה מדירות הבית עומדות מבהלות בפיתחי דירותיהן, אבל הגיה שגם הן תהוות היכן נתקעה המעלית.

זולוטוב לא יכול היה לדעת כי דווקא ביום זה פעלה המעלית ללא-דופי. המעי לית המושמעת, שוכתה במרוצת השנים בקלות כה רבות מפי דיירי הבית, הצילה זה-עתה את חייו של אחד מהם. זולוטוב לא פגש במעלית. הוא עבר על פניה כשעמדה בקומה א', כשדלתה סגורה. היה זה שניות ספורות אחרי שאבנרי נכנס לדירת קריב.

בשל יאפושיו אחר המעלית, הגיע זולר טוב למטה כמה דקות אחרי האיש בעל הסוודר האדום. זה כבר לא היה במקום. במקומו עמדה בשער הבית אורה לבנטון, אשתו של הרופא מהקומה השנייה. "בוא מהר!" קראה אורה אל נחום זור

גות, של תבית רב-הקומות. הוא לא נבהל. צעקות בחדר-המדרגות אינן תופעה נדירה בבניין זה. שעליו גאותו של האדריכל המשופם בן ה-48, הנראת צעיר בהרבה מגילו. כאשר תיכנן אותו זולוטוב, היה זה הבניין רב-הקומות הראשון בתל-אביב, והוא שימש נושא לחערצה רבה. אך המעלית המותקנת ב-בניין סובלת מתקלות ללא-ספור, ולעיתים תכופות מאד נתקעים בה אורחים שאינם יודעים כיצד להיחלץ במקרה כזה. דיירי הבית רגילים אז לבדוק באיזו קומה נתקעה המעלית, ולשחרר את הכלואים בה.

באנחה של חוסר-סבלנות קם זולוטוב כדי לחפש היכן נתקעה המעלית. הוא החל יורד במדרגות, כשהוא נעצר בכל קומה ומביט בדלת המעלית.

באחת הקומות ראה דלת של דירה נפתחת, ומתוכה יוצא גבר בלתי-מוכר לו, לבוש סוודר אדום-כהה, כשסכין גדולה שלופה בידו. הדבר לא הפתיע את זולוטוב. הוא היה בטוח כי האיש יוצא גם הוא

בחוזה, אך אבנרי לא יכול היה לבחון אותו מכיוון שחיה לבוש בחולצה ובסוודר, והוא לא יכול להשתמש בידיו כדי לפשוט אותם. סילון-דם נוסף שתת מפצע בצידו השמאלי של ראשו, שעל חומרתו לא יכול היה לעמוד. הערכת-המצב שלו באותו רגע: כל שניה חשובה, אחד הפצעים עלול להיות מסוכן, איבוד-הדם מגיע למימדים מדאגים.

מאחר שלא היה בטוח כי השכנות ה-מבהלות אכן הועיקו מישטרה ואמבולנס, נכנס אבנרי לחדר-העבודה של הפרופטור, חייג אל מזכירת מערכת העולם הזה חנה גבאי, הודיע לה: "המתנקש בי בדייתי. אני מאבד דם. קיראי לאמבולנס ולמיש-טרה".

אבנרי יצא שוב לחדר-המדרגות. למרות שהשכנות, שהתקהלו בינתיים, הפצירו בו להישאר במקום, שב ונכנס למעלית המגור אל ביתו, עלה לקומה השביעית. שם, בסתח דירתו, פגש באחד הגברים הביר-דים שנמצאו בבית באותה שעה: אחד

המיניבוס, שלתוכו נכנס המתנקש, כשאורה לבנטון עומדת לידו ועוזרת לו. המתנקש מונק ממקומו שמאחורי הנהג, שולף את הסכין ומניף אותו לעבר ראשו של זולוטוב שניצל בנס.

תמונה זו צולמה כעבור יום, במקום שבו נתפס המתנקש. הצילום מראה את האדריכל נחום זולוטוב עוצר את

נסיין-הרצח השני

מעובדיו של האדריכל נחום זולוטוב, ש-מישרדו שוכן על גג הבניין. "מה אני יכול לעשות?" שאל הצעיר בשקט.

"אני צריך חסימת-דם!" השיב אבנרי. בעד הוא נכנס חזרה לדירתו ומתיישב על הריצפה, כדי לחכות לאמבולנס. אף הצעיר למישרדו, חזר כעבור שניות ב-ליוות חברו, כששניהם נושאים כלי-חשמל של מכשירים שונים. הם ביצעו חסימה על הורע השמאלי, ניסו לעצור באצבעותיהם את הדם בעורק הראשי שב-צוואר. הם לא נשארו בודדים זמן רב. תוך דקות הגיעו לדירה חברי-מערכת, ש-באו במרוצה ממישרד העולם הזה, והי-שוטרים הראשונים.

"תודיע למוקד את זהות המתנקש!" ביקש אבנרי את השוטר שרכן עליו. "הוא לבוש סוודר אדום-כהה. שמו רשום במישטרה. כי הוא כבר תקף אותי פעם, לפני שנה וחצי. תברר באלחוט את שמו!" תשובת השוטר הדהימה את אבנרי: "אין צורך", אמר, "הוא כבר נתפס!"

השכנה והאדריכל

בעלו מיידי

אדריכל נחום זולוטוב ישב ב-מישרדו, המשקיף על גגות תל-אביב, כאשר שמע צעקות בוקעות מחדר-המדרי

השכנות

אורה לבנטון (מימין), השכנה מחקומה ה- השניה פגשה באליהו גלילי כאשר יצא מפתח הבניין שבו מתגורר אורי אבנרי. כשהבינה כי הוא המתנקש, דלקה אחריו יחד עם האדריכל נחום זולוטוב, השכן מהקומה התשיעית עד לרחוב בן-יהודה, שם נתפס גלילי על-ידם.

כמו לאחר מרחץ-ידים נראית הריצפה בדירתו של אבנרי, (במרכז), לאחר שהוא עצמו פונה במהירות לבית-החולים. גוטס קריב (משמאל), השכנה מהקומה הראשונה היא רעייתו של רופא מחלות-הלב פרופסור יצחק קריב, אשר אל דירתה פנה אבנרי בהימלטו מהמתנקש. קריב מדגימה כיצד נזל הדם מידו של אבנרי.